

HİTİT PRENSESİ ARINNA

Feyza Hepçilingirler

Resimleyen:
Zeynep Özatalay

 tudem

HİTİT PRENSESİ ARINNA

Feyza Hepçilingirler

HİTİT PRENSESİ ARINNA

© 2024, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Feyza Hepçilingirler
RESİMLEYEN: Zeynep Özatalay
EDİTÖR: Barış İnce
SON OKUMA: Seza Özdemir
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malhköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 640 16 23

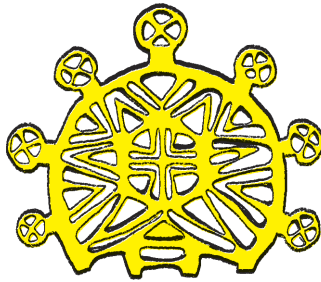
Birinci Baskı: Nisan 2019
Üçüncü Baskı: Ekim 2024 (2000 adet)
(İlk iki baskı Doğan Egmont Yayınları tarafından gerçekleştirilmiştir.)

ISBN: 978-605-285-961-2
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

HİTİT PRENSESİ ARINNA

Feyza Hepçilingirler

 tudem

Ayvalık'ta doğdu. İlkokulu ve ortaokulu Ayvalık'ta, liseyi İzmir Kız Lisesinde okudu. İstanbul Yüksek Öğretmen Okulunu ve İstanbul Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi. Çeşitli liselerde edebiyat öğretmenliği yaptıktan sonra Dokuz Eylül, Karadeniz Teknik, Galatasaray ve Yıldız Teknik üniversitelerinde ders verdi.

Kültür Bakanlığının açtığı Çocuk Yapıtları Yarışması'nda *Yanlışlıklar* adlı oyunuyla Başarı Ödülü kazandı. Yetişkinler için yazdığı öykü kitaplarıyla Sait Faik Hikâye Armağanı, Yunus Nadi Armağanı Öykü İkincilik Ödülü, Sedat Simavi Edebiyat Ödülü, Akademi Kitabevi Yarışması Öykü Birincilik Ödülü ve Borski Grümen (Balkan Yazarlar Karşılaşması) Ödülü'nü aldı. Öyküleri Fransızca, Almanca, İngilizce, Sırpça, Hırvatça ve Slovenceye çevrildi. Çeşitli gazete ve dergilerde yazmaya devam ediyor.

Feyza Hepçilingirler

BÖLÜMLER

- Zaman Makinesi ... 7
Kimin Uykusu, Kimin Rüyası? ... 17
Neşalı Kara Kız ... 36
Güneşe İnen Dik Merdiven ... 53
Kutudan Konuşan Kim? ... 77
Arinna'nın Şarkısı ... 98
Nereli Bu Kız? ... 109
Gitmekle Kalmak Arasında ... 136
Zaman Makinesi, Yeniden ... 153

ZAMAN MAKİNESİ

“Makine tamam sayılır,” diye toplantı odasına girdiğinde kimse coşkuyla karşılamadı Eymen’i. Verdiğini sandığı müjde, umduğu heyecanı uyandıramamıştı. Bu kaçınıcıydı? Her yeni denemede, “Bu sefer oldu,” diye verilen haber, küçük bir sevinç yaratmaktan öteye gitmiyordu. Yine öyle olacağına kesin gözüyle baktıkları için odadaki bütün mühendisler umutsuzca gülümsemekle yetindi. Eymen için moral bozucu olmaktan öte, büyük bir düş kırıklığıydı durum. Sevinç çığlıkları beklerken suskunluk... O, herkesin ayağa fırlayacağını, coşku içinde laboratuvara koşacağını hayal etmişti. Makinenin karşısına dizilecekti hepsi ve yeni, bu kez başarılı olacağına en az yüzde seksen emin olunan deneme başlatılacaktı.

Arkadaşlarını haksız saymak, haksızlığın ta kendisiydi. Her başarısız deneme onların çalışma isteklerini törpülemiş, kanadı kırıkken uçmaya hazırlanan kuşun önlenemez hüznünü yaşamalarına yol açmıştı. Hesaplar ne kadar mükemmel görünse de son anda bir aksilik çıkıyor, aylar süren çabalar, onca emek, onca zaman, hepsi boşa gidiyordu. Oysa her seferinde hep heyecanla koşmuşlardı deney

laboratuvarına. Hiçbir çalışmadan kaçınmamışlar, hesapları bıkmadan usanmadan yinelemişler, defalarca kontrol etmişler, hiçbir aksama olmayacağına inanarak deneye başlamışlardı. Ama ne olmuştu? Her seferinde deney, boş bir hayalin yeniden yoklanmasından ibaret kalmıştı. Önce başarılacakmış gibi küçük bir umut, çalışan makinenin herkesin içinde kanat çırpıtıran tıkırtısı, işleyen saat, dönen ibre, boşalması dört gözle beklenen kabin... Sonrası... Fooos! Küçük bir duman ve arka arkaya istop eden bütün üniteler, duran makine ve moral bozan sessizlik... Yine öyle olacağı beklentisi hiçbirinde çalışma azmi, başarıma isteği bırakmamıştı. Bir tek Eymen! O, inancını hiç yitirmeden hesaplamaları sürdürmüş, nerede yanıldıklarını bulduğunu sandığı anda o yanlış ortadan kaldırmak için gerekeni yapmıştı. Tekrar başlatılacak deneme için her şeyi hazırlamıştı. Bir tek şeyi bilmiyordu: Yeni bir heyecanı nasıl yaratacağını.

“Bu sefer oldu,” diye yeniden bir hamle yaptı. “İnanmıyorsunuz ama oldu.”

İki kişi başını ondan yana çevirip umutsuzca gülümsedi. Ötekiler buna bile gerek görmediler. Alaycı ve yamuk bir bakışla, “Tabii... Tabii...” der gibi başlarını sallamakla yetindiler.

Aylar değil, yıllardır uğraştıkları bir projeydi bu. Zaman makinesi yapacaklardı. Denek olarak da çoktan gönüllü, “Ruhun ve beden her türlü hazırlığım tamam,” diyen Sallih’i geçmişe göndereceklerdi. İçlerinde nereye olursa olsun kaçıp gitmeyi, gerçek zamandan bir an önce uzaklaşmayı en çok isteyen, gönülden isteyen tek kişiydi o.

“Ne kadar eski olursa o kadar iyi,” diyordu Salih. “İki bin, üç bin, beş bin yıl öncesine... İster bir savaşın ortasına, ister açların, yoksulların arasına, ister saraya, ister kulübeye... Nereye olursa olsun.”

Zaten belli bir hedefin koordinatlarını eksiksiz hesaplayıp belli bir zaman diliminin belli bir mekânına, nokta atışı yapar gibi adam indirecek teknolojileri yoktu. Geleceğe gitmek... Henüz yolu-yöntemi üzerinde düşünmeye bile başlamadıkları bir konuydu. Geçmişe yolculukta da yüzyılı seçebiliyorlardı sadece, bir de yapabilirlerse belli bir coğrafyayı. O yüzyılın içindeki hangi yıla, o yılın hangi mevsimine, hangi gününe gidileceği ile ilgili ayırt edici bir ölçü geliştirememişlerdi henüz.

Asıl sorun, geçmişe gönderdikleri kişiyi geri getirme konusundaki çalışmaların eksikliğiydi. Geçmişten günümüze insan ışınlamanın tekniğini tam olarak bulmuş değillerdi. Kâğıt üzerinde bütün hesaplar tamam gibiydi ama... Aması vardı işte. Eğer Salih'i gönderirlerse geri getiremeyebilirlerdi. Gerçi o, asla geri gelmek istemediğini defalarca söylemekle yetinmemiş, onaylı imzalı belgelerle bunu herkese kabul ettirmişti ama yine de düşünmeden edemiyorlardı. Ya isteseydi? Çalışmalar yapmışlar ama geçmişten bugüne ışınlamayla ilgili uğraşmalara son noktayı bir türlü koyamamışlardı.

İlk kez yaşanacak böyle bilimsel bir buluşa varlığıyla katkıda bulunmak istiyordu Salih. Tek isteği bu değildi aslında. Böylece adı bilim tarihine geçecekti geçmesine ama onda kaçıp gitme isteği uyandıran aslında sevgilisi tarafından terk edilmiş olmaktı. Bunu bir türlü içine

sindiremiyor, bir başkasını sevebileceğini, yeniden âşık olabileceğini aklına bile getirmiyordu. Oysa yakın çalışma arkadaşı Eylül, yıllardan beri onunla ilgilenmekteydi. Eylül'ün bu ilgisini sezinlese belki terk edildiği için o kadar üzölmeyecekti ama bunun farkında bile değildi. Salih'in ilgisizliği ise Eylül'ün sevgisini söndüreceğine günden güne büyütüyordu. Sevgisinin fark edileceği günü sabırla bekliyordu Eylül.

Eymen, Salih'i aradı gözleriyle. O inanırsa kadronun geriye kalanı harekete geçer, diye bir umut vardı içinde.

Oradaydı Salih. Yüzünü duvara dönmüş, sıvasının hafifçe kabarmış olmasından başka hiçbir özelliği olmayan duvara bakıyordu. Karşısında bir aşk filmi oynuyormuşçasına dalgın dalgın seyrediyordu duvarı.

“Salih!” diye seslendi, herkesi irkiltcek kadar yüksek bir sesle Eymen. “Zaman makinesi hazır. Sen hazır mısın?”

Silkinerek uyandı daldığı hayal dünyasından Salih. Eymen'in heyecan dolu önerisine karşılık durgun bakışlarıyla ve olağan, sakin sesiyle tek sözcüklük bir yanıt verdi:

“Daima!”

“Hadi o zaman!” dedi Eymen.

Ötekiler de birer birer birer uyandılar dalgınlıklarından. Eymen'in istediği ölçüde coşku dolu olmasa da bir hareketlenme başladı toplantı odasında.

Eymen'in deminden beri onları katmak için çırpındığı konuya ilk kez canlı bir ilgi doğdu.

“Başardın mı gerçekten?”

“Hangi aşamada?”

“Denemekten ve başarısızlıktan yorulmadın mı oğlum sen?”

“Yeni bir deneme, yeni bir düş kırıklığı...”

“Bir kez daha, öyle mi?”

Her kafadan bir ses geliyordu.

“Arkadaşlar,” dedi Eymen. “Size müjde vermek için koşu koşu geldim ama hepiniz kış uykusuna yatmış gibisiniz. Haydi, uyanın artık. Oldu diyorum. Yaptık diyorum. Görmek istemiyor musunuz?”

Eymen’in beklediği heyecan yavaş da olsa doğmaya başlamıştı. Önündeki bilgisayarı kapatan, kalemini bırakan, oturduğu yerden doğrulanlar başlarını deney laboratuvarına çevirdiler ve oraya gitmek için sonunda hareketlendiler.

Tam da Eymen’in dediği gibiydi, her şey hazırlanmıştı. Salih hemen ışınlanma kabinine yöneldi.

“Konuştuğumuz gibi,” dedi Eymen’e. “Olabildiğince geriye... Üç bin, beş bin yıl öncesine. Daha yakın bir zaman olmasın lütfen.”

“Biliyorum,” anlamında başını salladı Eymen. Biliyordu gerçekten. Salih’in kaçınıcı ısrarlı söyleyişiydi bu! Bir şeylerden kaçmak, ona acı veren ne varsa hepsinden bir an önce uzaklaşmak istiyordu.

“Dur,” dediler. “Dur, biraz bekle. Bir kez daha gözden geçirelim hazırlıkları.”

Beklemedi Salih.

“Siz geçiredurun,” dedi. Kabin e yöneldi. Aylardan beri bu anı bekliyordu ve aylardan beri ilk kez gülümsediğini gördü arkadaşları. Gideceği için böylesine mutlu olması,

arkadaşlarına avuntu oluyor, sevdikleri bir arkadaştan ayrılacak olmanın hüznünü yaşamalarını az da olsa önlüyordu. Salih'in dönmek istemediğini hepsi biliyordu. Bu, belki değil, büyük olasılıkla son görüşleriydi Salih'i. Yalnızca Eylül bu gerçeği kabullenmekte zorlanıyor ama gözünde akmak üzere tomurcuklanan gözyaşlarını gizlemek için arkasını dönmekten başka yapacak bir şey bulamıyordu.

Sevgilisi tarafından terk edilince nihayet onun ilgisini fark eder diye bir umuda kapılmıştı Eylül ama Salih'in aldığı darbe öyle büyüktü ki gözünü açıp çevresine bakacak gücü bulamamıştı kendisinde. Baksaydı, Eylül'ün gözlerinde aylardır büyük bir sabırla beklettiği aşkın ışığını görecekti ama bakmadı.

Bütün üniteler tek tek gözden geçirildi. Her şey tamam görünüyordu. Hiçbir eksik yoksa Salih'i daha fazla bekletmenin gereği de yoktu. Eymen'in istediği heyecan sonunda doruğa ulaşmıştı işte. Yüzünün rengi solanlar, elleri titreyenler, soluğunu kontrol altında tutmaya, kalplerinin çarpıntısını bastırmaya çalışanlar, herkes yerini aldı. Eymen'in bir düğmeye basması gerekiyordu deneyi başlatmak için. Yapılacak başka bir şey kalmamıştı.

Basacağı düğmenin bulunduğu ekranın karşısında yerini almadan önce giden-gelen kütle miktarını gösteren panoyu gözden geçirdi Eymen. Gösterge, Salih'in maddesel varlığına sabitlenmiş durumdaydı. Deney başarılı olunca aynı gösterge sıfırı işaret edecek, Salih zamanın derinliklerinde bir tarihe gönderilmiş olacaktı.

Arkadaşlarının yüzlerine teker teker baktı Eymen. Salih'ten bile daha heyecanlıydı. Bu çalışmaya en çok emek

veren oydu; başarıdaki en büyük pay da onun olacaktı. Kalbinin hızlı atışını ağzının içinde duyuyor, bacaklarının titremesine engel olmakta zorluk çekiyordu.

Gözleriyle, “Hadi!” diyordu insanlar ona. “Hadi, vakit geldi!”

Ve düğmeye bastı Eymen.

Ekrandaki mavi-sarı ışıklar yandı söndü. Bir an kızıl bir ışık parladı. Sonra bütün ekran ışıklarıyla birlikte salonun ışıkları da söndü. Herkes ve her şey kısa bir an karanlığa gömüldü. Işıklar teker teker yanmaya başlarken makineden beyaz, titrek bir duman yükseldi. Beyaz, sarı, yeşil ışıklar yandı, söndü, yandı, söndü. Parlayıp sönmeler yavaş yavaş durağanlaştı. Yeşil ışık sabitlendi. Ekrandaki hareketlilik olağan hâle geldi, bitti. Ve her şey eski hâline döndü.

Bütün başlar kabine çevrildi.

Gitmiş miydi Salih?

Arkadaşlarından ebediyen ayrılmışlar mıydı?

Bir daha görmeyecekler miydi onu?

Hayır!

Salih oradaydı.

Kabinin içinde.

Panoda yeşil ışık hâlâ yanıyordu oysa.

Deneme başarılıymış görünüyordu. Evet ama Salih buradaysa, hiçbir yere gitmemişse başarılan neydi?

Genç mühendisleriyeni bir düş kırıklığı yaşamaya hazırdı. Salih ise büyük düş kırıklığını çoktan yaşamaya başlamıştı. Gözlerini bambaşka bir dünyada açacağını sanırken bıktığı dünyada ve değiştirmek için çırpındığı zaman diliminde

kalmıştı. Çaresizlik, umutsuzluk ve mutsuzluk içindeydi. İşaret etti. Kabinin kapısı açıldı. Ve... Kimsenin beklemediği bir şey oldu. Eylül şimdiiye kadar Salih'in onu görmesini, aşkını fark etmesini boşuna beklediğini bu son denemeye birden ve çok derinden anlamıştı. Salih'in geri dönmek üzere gitme olasılığı, ona yaşamın bir kerelik olduğunu ve kaçırılan fırsatlara ağlamak yerine yeni fırsatlar yaratmak gerektiğini çok net biçimde öğretmişti. Bu öğrendiğini hemen uygulamaya soktu ve Salih'in kabinden çıkması ile onun boynuna atılması bir oldu.

"İyi ki gitmedin," dedi. "İyi ki buradasın." Ve söylemek için bunca zaman beklettiği sözün ağzından bu kadar çabuk çıkmasına kendisi de şaşarak, "Seni seviyorum," deyiverdi.

Salih sarsıldı, şaşırdı, ne yapacağını bilemedi. Yaşaması için yepyeni bir nedeni mi vardı artık? Onu seven bir kadın, mutlu edeceği, mutlu olacağı bir insan mı girmişti yaşamına? İçinde bulunduğu karanlığın yerini bundan sonra Eylül'ün ışığı mı alacaktı?

Geçirdiđi kısacık bir tereddüt anından sonra o da sarıldı Eylül'e. Nasıl da gereksinme duymuş bu sıcaklığa? Böyle bir sarılış, bu kadar içten bir sevgi, bir insanı bilinmez kuyısından nasıl da kolaycacık almış? Mutluluğına bu kadar yakınken neredeyse kendini bir büyük karanlığın kör kuyusuna atacakmış. İyi ki çalışmamış makine. İyi ki üç bin, beş bin yıl öncesine gidememiş.

Eylül'ü alnından öperken düşüncesini yüksek sesle dile getirdi.

“İyi ki çalışmadı bu meret,” dedi. “Neredeyse dipsiz bir kuyuya düşüyordum.”

“Sen o kuyuya düşmedin ama galiba biz o kuyudan birini çıkardık.”

Ne demek istediğini anlamak için Eymen’e baktılar.

Herkes makinenin başına toplanmıştı.

“Makine çalıştı arkadaşlar,” dedi Eymen. “Ama bizim öngörmediğimiz bir iş yaptı. Hani şimdiye kadar başaramadığımız ve üstünde daha çok çalışmamız gerektiğini düşündüğümüz bir konu vardı ya... İşte onu başardık.”

Aslında yaşadıklarının başarı mı, başarısızlık mı olduğundan emin değildi Eymen. Geçmişe insan göndermeyi başaramamışlardı ama geçmişten insan getirmeyi başarmış görünüyorlardı. Salih’i göndermeleri hâlinde sıfıra gelmesi gereken gösterge, bir kütleli işaret ediyordu. Salih’ten daha küçük bir kütleli.

Göstergenin bulunduğu panonun önüne çağırdı arkadaşlarını. Ekranda ‘gelen madde’ miktarını gösteren noktaya uzattı işaret parmağını. Herkes birbirinin yüzüne şaşkınlıkla bakmaya başladı.

Eymen’in gösterdiği noktanın ne ifade ettiğini hepsi biliyordu ama bunu nasıl yaptıklarını yalnız Eymen değil, hiçbiri bilmiyordu. Bu çalışmanın baştan beri içinde olan, her aşamasında emeği bulunan mühendislerden hiçbiri bunu açıklayabilecek durumda değildi. Hem sevinçli ve gururluydular hem de hedeflenmeyen bir başarının verdiği şaşkınlık ve mahcubiyet içindeydiler.

“Salih’i üç bin yıl öncesine götüremedik ama geçmişten birini getirdik,” dedi Eymen.

“Kimi?” diye sordular bir ağızdan.

“Hani nerede?” diyenler oldu.

“Nereye getirdik?”

Bütün soruların karşılığı olabilecek tek yanıtı vermekten başka çaresi yoktu Eymen’in.

“İşte onu bilmiyoruz.”

HİTİT PRENSESİ ARINNA

Feyza Hepçilingirler

Hatalı bir zaman yolculuğu deneyi sonrası günümüze gelen Hitit Prensesi Arinna; bambaşka bir zamanda, bilmediği bir şehrin ortasındadır. Elvan ve ailesi, bu yabancıya nasıl davranacağını bilemezken geçmişin kültürüyle bugünün davranış kalıpları da çatışır. Ancak sevgiyle yine tüm zorluklar aşılır.

Usta yazar Feyza Hepçilingirler, kadim bir Anadolu medeniyeti olan Hitit'in kültürel zenginliğini, sürükleyici bir roman kurgusu içinde başarıyla anlatıyor.

